

ČERVENÁ ČETA

Clinton Romesha

Čtrnáctihodinový boj
o základnu Keating
proti tálibánské přesile

OMNIBOOKS

Red Platoon: A True Story of American Valor
Copyright © 2016 by Clint L. Romesha LLC
Translation © 2017 Daniel Dominik

Clinton Romesha

ČERVENÁ ČETA

Čtrnáctihodinový boj o základnu Keating proti tálibánské přesile

OMNIBOOKS

2017

Red Platoon: A True Story of American Valor
Copyright © 2016 by Clint L. Romesha LLC
Translation © 2017 Daniel Dominik
ISBN 978-1-941714-12-3

Clinton Romesha

ČERVENÁ ČETA

Čtrnáctihodinový boj o základnu Keating proti tálibánské přesile

OMNIBOOKS

2017

ÚVOD

LEPŠÍ UŽ TO NEBUDE

5.45 hodin, ubikace Červené čety
Bojová základna Keating
Provincie Núristán, Afghánistán

Zach Koppes ležel napůl vzhůru na kavalci s uchem natočeným k radiostanici, která byla odložená na sousedním kavalci o kus dál v chodbě. Ve tmě před úsvitem očekával „zavolání“, velice nemilou výzvu, která obvykle přišla jen pár minut předtím, než měl nastoupit časnou ranní strážní službu.

A samozřejmě se jako podle hodinek ozvalo:

„Haló, ehm, ehm... můžete někdo říct mému střídači, aby sem přišel?“ ozval se na bojové rádiové síti statickou elektřinou zkreslený hlas, „fakticky se potřebuju vysrat.“

Koppes si povzdechl.

Každé ráno to bylo stejné. Josh Hardt, jeden ze čtyř velitelů týmů Červené čety, který Koppese převyšoval o celý hodnostní stupeň a o téměř pět let delší službu, to jaksí nikdy nedokázal vydržet až do konce ranní služby, aniž by ulevil sopečnému přívalu ve vnitřnostech. Proto ten požadavek, jenž byl v podstatě rozkazem pro kohokoliv, kdo ho měl vystřídat, aby vstal dřív a přiklusal na východní stranu základny k obrněnému humvee označovanému jako LRAS1. Hardt tak dostal možnost podniknout výpad k latrínám, které stály o sto metrů dál na západ.

Koppesovi jaksí připadalo, že je to stále on a nikdy nikdo jiný, komu je to volání určeno. Ale jak si připomněl, když se zvedal z kavalce a nasazoval si výstroj, dnešní den byl jiný z několika důležitých důvodů, z nichž jeden ležel na posteli hned vedle něj.

Když skončil s navlékáním výstroje, sáhl po novém čísle časopisu, které si plánoval přečíst ve střelecké věži humvee. Svinul ho do co nejtencí roličky a chystal se ho zasunout na místo, kde ho nikdo neuvidí. Není třeba dodávat, že člověk nemůže jen tak nakráčat ke strážnímu stanovišti a pleskat si časopisem do dlaně. Tohle bylo porušení předpisů, za které byste si vysloužili sprdáka od nadpraporčíka Rona Burtona, jenž byl zarytým puntičkářem, pokud šlo i o ta nezbytečnější pravidla. Ale Koppes měl v neprůstřelné vestě tvořené keramickými destičkami, kterou jsme nosili jako ochranu krku a těla, malou schovávačku, jíž říkal „důvěrná zóna“.

Nenáviděli jsme ty destičky pro jejich váhu a proto, jak se dokázaly rozpálit horkem. Přesto měly pár výhod, z nichž hlavní byla schopnost zabránit kulce z AK-47 změnit obsah vašeho hrudníku v psí žrádlo. Navíc v ní byl přímo vpředu volný prostor, do kterého, jak Koppes zjistil, jste mohli nacpat časopis, díky němuž jste vydrželi na hlídce až do konce.

Tento systém fungoval natolik dobře, že si Koppes během našeho zdejšího pětiměsíčního pobytu občas bral s sebou do humvee staré výtisky *Playboye*. Jeho kámoš Chris Jones jich měl doma úctyhodnou hromadu a starší brácha mu je posílal v balíčcích z domova. Byly v nich obrázky žen jako Carmen Electra, Bo Derek a Madonna. Po dlouhých diskuzích se Jones s dalšími kluky shodli, že je to přesvědčivý důkaz o tom, že holky z prostřední stránky z nepředstavitelně vzdálené éry osmdesátých let jsou v podstatě kočky k nakousnutí.

Ovšem ráno 3. října měl Koppes něco ještě lepšího než archivní měkké porno. Předchozí den odpoledne dovezl jeden z Chinooků zásoby a nějakým zázrakem jsme dostali poštu. V ní bylo téměř aktuální vydání časopisu *SportsPro* s Peytonem Manningem na obálce, které nabízelo úplný přehled stovky nejlepších hráčů Národní fotbalové ligy za rok 2009.

Jistě, byli jsme sedm tisíc kilometrů od nejbližšího sportbaru a ano, budeme tu třet ještě dlouho po skončení play-off a Superbowlu. Ale Koppes stejně jako my všichni ostatní věděl, že až bude moci konečně jet domů, může tu cestu absolvovat v kovové rakvi, pokryté americkou vlajkou. Takže vyhlídka na listování statistikami a hodnoceními týmů a možnost přenést se v duchu za černé stěny pohoří Hindúkuš, které rámovalo náš svět, omezovalo náš pohyb a nabízelo perfektní výhodnou

pozici našim nepřátelům, aby nás mohli odtud vykouřit - pouhá myšlenka na podniknutí takového imaginárního výletu, jakkoliv krátkého - ho uvedla do výjimečně pozitivní nálady. Proto zastrčil časopis do vesty a šinul se ven k humvee, což byla vzdálenost nanejvýš padesát kroků dlouhá. Cestou si Koppes mumlal frázi, kterou jsme v takových chvílích všichni rádi vzývali. Mantru, jejíž stručnost a prozíravost shrnovala mnoho dvousečných paradoxů, jež dominovaly myšlenkám každého amerického vojáka, který se nacházel uvnitř nejvzdálenějšího, nejrizikovějšího a takticky naprosto zoufale umístěného bojového postavení v celém Afghánistánu.

Lepší už to nebude.

Nahoře v trámovi našich překližkových ubikací, jen tři kóje od Koppesova kavalce, bylo prkénko, na které jeden z předchozích obyvatel, voják z jednotky, která tu byla nasazena před námi, vyryl krátkou zprávu, aby si připomněl, jak život v Afghánistánu funguje.

Mně i ostatním klukům z Červené čety se tak líbilo, co bylo na té desce napsáno, že jsme to koncem prvního týdne okamžitě přijali jako naše neformální motto. Přesně to symbolizovalo naše pocity z toho, že nás odšoupli na špatný konec země. Na tak absurdně vzdálený, tak šíleně nehostinný vůči naší přítomnosti, že někteří generálové a politici, kteří byli zodpovědní za to, že nás sem strčili, tomu místu říkali odvrácená strana měsíce.

Ta slova byla tak přesvědčivá, že kdykoliv nešlo něco podle plánu, kdykoliv jsme se třeba dozvěděli, že nás čeká další týden bez teplého jídla, protože generátor opět dostal zásah RPG, nebo že pošta z domova za poslední měsíc stále nepřišla, protože piloti Chinooků odmítali riskovat sestřelení kvůli čemukoliv jinému než přepravě nejdůležitějších zásob. Pokaždé, když dorazila nejnovější zpráva o tom, co se podělavalo, usmáli jsme se na sebe, zvedli obočí a opakovali:

„Lepší už to nebude.“

Ta fráze pro nás znamenala jednu z důležitých pravd, možná tu nejdůležitější pravdu o tom, proč nás poslali na základnu, jejíž strategická a taktická zranitelnost byla tak naprosto zřejmá každému vojákovi, který sem kdy vstoupil, že se samotný název Keating stal dvojsmyslným vtípem. Byla typickým příkladem zvláštního armádního talentu pro vytváření situací, kdy všechno hraje proti vám, ale tvrdohlavě v tom pokračujete, a když to pak vybuchne, není vám to ani trochu trapné.

Nedostatky Keatingu nás pochopitelně nemohly vyvést z rovnováhy, protože jako vojáci jsme se neměli starat o záležitosti, které dalece přesahovaly náš žold, a tím spíše si vytvářet názory na obecnější záležitosti jako proč tu vůbec jsme a co tu vlastně máme dokázat. Náš hlavní úkol byl naprosto jasný a jednoduchý. Udržovat se vzájemně naživu a zadržovat nepřitele na druhé straně drátěných zátarasů. Ale tu a tam někdo z mých chlapů neodolal nutkání přemítat o celé misi a ptát se jaký má proboha smysl držet bojovou základnu, která tak očividně porušovala základní a nadčasové principy válčení.

Na tyto otázky obvykle nejrázněji a nejvzdorovitěji odpovídal Josh Kirk, jeden z dalších rotmistrů a pravděpodobně největší tvrdák v celé četě. Kirk vyrostl na vzdálené venkovské usedlosti v Idahu nedaleko Ruby Ridge a z žádného střetu nikdy neustupoval bez ohledu na to, jak byl malý nebo velký.

„Chcete vědět, proč tu jsme?“ zeptal se nás jednou večer, když stahoval plastový obal ze své večeře, vegetariánské omelety, konzervované potravinové dávky, která byla ze všech jídel na menu nejméně oblíbená, protože vypadala jako cihla vyrobená ze slisovaných zvratků.

„Naším posláním na Keatingu,“ prohlásil, „je proměnit tyto potravinové dávky v hovna.“

Opravdová krása motta „lepší už to nebude“ spočívala v tom, že mělo dvě strany a mohlo fungovat jako mince. Na jednu stranu nejen vyjadřovalo, ale svým způsobem oslavovalo to, na co Kirk narážel, tedy že se hrozivost Keatingu zveličovala, a svou nesmyslností a zbytečností se současně podceňovala. A v muži, který byl schopen se mentálně vyrovnat s tím, že ho strčili na takové místo, mohlo vyvolat perverzsní, ale vášnivý pocit pýchy.

Na druhou stranu, pokud jste tu frázi vzali a v duchu si ji otočili, viděli jste, že může znamenat něco úplně jiného. Tento nový význam souvisel s urputným smyslem pro rozhodnost, jaký si mladí muži, obzvláště ti, kdo mají povoleno držet mimořádně účinné zbraně, občas osvojují, když se octnou v situaci, která je absolutně a nenapravitelně v háji.

Hlavním důvodem, proč nemohl být život na Keatingu lepší, bylo pochopitelně to, že bylo tak nenapravitelně beznadějně s tím začít. Ale při jednom z těch podivných malých řízení osudu, toho typu ironie, který dokáže skutečně ocenit jen skupina maníků sloužících v pěší bojové jednotce, jsme byli přesvědčeni, že na náš zdejší turnus, za před-

Lepší už to nebude

pokladu, že tu zatracenou věc přežijeme, budeme všichni vzpomínat jako na nejpamátnější okamžiky našich životů.

Moje kluky dráždilo hlavně to, že nadpraporčík Burton z Červené čety, který měl z naší posádky v Keatingu nejvyšší hodnost v mužstvu, nebyl ochoten se pokusit cokoliv z toho pochopit. Burton, jenž byl velkým obdivovatelem armádních pravidel, která obvykle fungují na domovské základně, ale nedávají absolutně žádný smysl v palebné zóně, usoudil, že naše hláška je výrazem „mizerné morálky“. Takže kdykoliv slyšel někoho z nás ta slova opakovat, umínil si jít k němu a říct mu, ať kurva drží hubu.

Ovšem Burton nikdy nepochopil, že na místě jako Keating je naprosto nemožné si takový zákaz vynucovat. Koncem prvního týdne našeho zdejšího pobytu si základna už implantovala „lepší už to nebude“ do tmavých úrodných vrstev naší mysli, kde slova zakořeňují, a raší z nich víra a přesvědčení. Vykořenit je z nás by bylo stejné jako snažit se vykořenit Tálibance ze svahů a hřebenů Hindúkuše, které základnu obklopovaly. A to by bylo stejné jako pokoušet se vytrhnout každý kus trní a malou jedovatou květinou rostoucí na svazích Hindúkuše.

Pokud šlo o nás, na Keatingu už to lepší nebude, ale lepší to ani být *nemohlo*, protože jsme se již ze všech sil snažili, aby to tam bylo nejlepším.

To bylo něco, co jsme měli všichni náležitě zaběhnuté a dobrým příkladem, jak to fungovalo, bylo to, co Koppes dělal, když procházel k obrněnému vozu s časopisem, aby vystřídal Hardta.

* * *

Obrněné humvee, ke kterému Koppes mířil, bylo jedním ze čtyř takových vozidel rozmístěných kolem perimetru základny, který sloužil jako součást naší primární obrany. Přímo nad kabinou mělo umístěnou ocelovou věž, která byla vybavena granátometem Mark 19, což byl v podstatě kulomet střelící místo kulek granáty ráže 40 mm. Pokud se zbraň naplno využila, dokázala vypumpovat téměř tři stovky granátů za minutu, a to byla ohromná palebná síla. Za necelé tři minuty by měl Mark 19 udělat z dvoupodlažní budovy hromadu sutin.

Koppes nic takového na vlastní oči ještě neviděl. Ale ta drobná informace mu dodávala určitý pocit klidu pokaždé, když se soukal do humvee a byl nucen uvažovat o mnoha jeho evidentních zranitelnostech počínaje faktem, že když se skrčil za granátomet, měl nohy, paže a trup kryté, ale hlavu a ramena naprosto nechráněné. Stejně znepokojující bylo, že se věž mohla otáčet jen v úhlu 110 stupňů. To mu znemožňovalo pálit na kohokoliv, kdo se na něj snažil vystřelit zezadu.

Nebylo to ideální jako na Keatingu téměř všechno, a proto jsme plánovali nahradit obrněné vozy řádně opevněnými strážními věžemi. Realizace těchto plánů se nedávno pozastavila poté, co nám řekli, abychom základnu rozebrali a z této části Núristánu zatraceně rychle vypadli. Operace měla vlastně začít během dvaasedmdesáti hodin, a přesto o tom většina chlapů s nižší hodností na úrovni Koppese zatím nevěděla.

Ve chvíli, kdy Koppes dorazil k boku vozu, Hardt sešplhal z věže s úmyslem zamířit co nejrychleji k latrínám. Zastavil se jen na tak dlouho, aby Koppese informoval o nejnovějších zpravodajských informacích.

Podle malé sítě afghánských informátorů, která měla dodávat důstojníkům Keatingu zprávy o vývoji v okolí, se ve vesnici Urmul, malé

osadě, která ležela necelých sto metrů západně od základny na druhém břehu řeky Dareh-je Kuštáz, shromažďovala skupina Tálibánců.

Tohle se dalo stěží považovat za novinku. Od našeho příjezdu před čtyřmi měsíci se zdálo, že jsme podobná varování dostávali každé tři až čtyři dny. Probíhalo to pokaždé stejně. Podle zprávy se mělo seskupovat padesát až sedmdesát nepřátelských bojovníků k velkému útoku. Když k napadení konečně došlo, ukázalo se, že ho podniklo čtyři až pět povstalců nebo ještě častěji jen jeden až dva střelci. Nakonec jsme se začali na tato varování dívat skepticky.

Což neznamená, že bychom naše přepadení neočekávali. Během léta a začátku podzimu na nás zaútočili v průměru čtyřikrát týdně. Ale informace o hrozícím velkém útoku už nedokázala u mužů na hlídce vyvolat větší pozornost. Takže když mu Hardt podal hlášení, Koppes prostě přikývl, usadil se do věže a soustředil se na bezprostřednější věci.

Vojákovi s Koppesovou hodností a postavením poskytoval život na Keatingu jen ojedinělá potěšení, takže bylo důležité vychutnat si případné odchylky od rutiny bez ohledu na to, jak velké byly. Nové vydání časopisu *SportsPro* mezi ně rozhodně patřilo. Sám časopis by Koppesovi rozhodně stačil na celé dopoledne. Ale byl tu ještě bonus, protože dnes byla sobota, a to znamenalo, že všech padesát amerických vojáků na Keatingu mělo dostat ne jedno, ale dvě teplá jídla. Šlo o událost, jejíž důležitost se jen stěží dala přeceňovat.

Od chvíle, kdy jsme poprvé přijeli na základnu, jsme dostávali asi jedno teplé jídlo *týdně*, a po zbytek času jsme přežívali na studených potravinových dávkách. Hojně jsme je doplňovali sladkými plněnými koláčky s polevou a čokoládovým pudingem, který měl tak dlouho po lhuře spotřeby, že jsme si říkali, jestli se tak armáda nepokouší pomáhat Tálibáncům.

Za těchto podmínek byla dvě teplá jídla denně téměř mimo Koppesovu představivost, obzvláště pokud vezmeme v úvahu, že k snídani měla být vajíčka a kukuřičná kaše. A co víc, pokud bude mít Thomas, náš kuchař, štědrou náladu, možná bude i nějaká slanina. Ale ani to nebyla celá historka.

Podle Koppese bylo na tom všem nejlepší, že pokud jste byli na hlídce, když Thomas začal v jídelně podávat snídani, chlap, kterého jste právě vystřídali, vám musel dojít pro jídlo, přinést ho k vozidlu a tam vám ho v podstatě *naservírovat*.

Pro Koppese, jehož jméno se vyslovovalo jako slovo „copacetic“ (úžasný), byla souhra těchto událostí nejlepším zážitkem na světě. Nejenže měl časopis se stovkou nejlepších hráčů amerického fotbalu, ale navíc mu osobně donesou teplou snídani, jako by s humvee zajel do drive-inu.

Jeho ranní baštu mu samozřejmě přinese maník, který právě položil ranní kabel. Ale vadilo to někomu? Odpovědí muže jako byl Koppes, který částečně díky mottu, jež jsme všichni přijali, byl schopen dívat se téměř na vše z té světlejší stránky bez ohledu na to, jak mizerné to mohlo být – bylo rozhodné „ne“; tohle mu ani trochu nevadilo.

Víš co, Hardte? řekl si, když se usadil za granátomet a jeho rotmistr uháněl k latrínám. *Běž si na hajzlík a udělej tam, co potřebuješ.*

Všechno je tady absolutně v pohodě.

Jak se Koppes usazoval na místo v obrněném voze, jiný voják, specialista jménem Stephen Mace, počítal poslední minuty do konce své čtyřhodinové hlídky v jednom z dalších obrněných vozů, který byl umístěn na opačné straně základny asi sto metrů na západ. Toto humvee, označované jako LRAS2, bylo nejvzdálenějším a nejvíce odkrytým obranným postavením na celé základně. Stálo jen asi čtyřicet metrů od řeky Dareh-je Kuštáz a předkem přímo proti shluku asi tří desítek hliněnou zdí obehnaných budov, které tvořily vesnici Urmul.

Mace, Koppesův nejlepší přítel, čekal, až ho vystřídá rotmistr Brad Larson, který byl shodou okolností *mým* nejlepším přítelem. A stejně jako Koppes s Hardtem měli Mace a Larson malý rituál, který obvykle prováděli, když se střídali ve službě.

Přestože měl Mace na Keatingu jednu z nejnižších hodností, byl také jedním z nejzábavnějších týpků uvnitř drátů. Vyzbrojen jako břitva ostrým důvtipem a strašně nevhodným smyslem pro humor, vydával ze sebe nepřetržitý proud vtípů vykládaných spatra a chytrých poznámek, které vždy odvedly vaše myšlenky od okolní mizérie, i když třeba jen na vteřinu nebo dvě. V krátkosti, Mace byl ten typ chlápka, kterého má každý rád blízko sebe. A měřítkem této oblíbenosti bylo, že dokonce i Larson, lakonický a rezervovaný chlap z Nebrasky, který jen zřídka prohodil s někým včetně mne pár slov, *dobrovolně* vstával o pár minut dříve a došoural se k obrněnému vozu, jen aby se posadil na přední sedadlo humvee a poslechl si Maceho kecy.

To, o čem ti dva mluvili, pokrývalo široké spektrum záležitostí. Mohlo to být cokoliv na stupnici od vášnivé debaty o tom, jaké zvíře by nejraději střelili na safari v Africe, až po detailní popisy sexy učitelek, které měli na základní škole. Ale na tématu jejich rozhovorů záleželo méně než na tom, že měli rádi společnost toho druhého. Šlo to tak daleko, že někdy prostě mlčky seděli v obrněném voze a zírali ven čelním sklem, zatímco Mace potahoval z lehké marlborcky a Larson lovil z plechovky žvýkáci tabák.

Ovšem svou obvyklou rutinu to konkrétní ráno přeskočili, protože Larson měl na práci něco, co musel udělat hned. Místo aby vyšplhal přímo do humvee, prošel kolem řidičových dveří k předku vozu. Odložil na kapotu přílbu a zbraň, rozkročil se, rozepnul si poklopec, stál tam s odhalenou hlavou čelem k západu a vypouštěl dlouhý ranní proud.

Technicky vzato to měl Larson udělat u pisoárů, řady čtyř trubek z PVC o průměru deseti centimetrů zapuštěných víc než metr do země hned před návěsem se sprchami. Cestou k obrněnému vozu šel přímo kolem nich. Normálně by se tam zastavil. Ale trubky páchly hůř než cokoliv jiného v táboře. Z nějakého důvodu se rozhodl, že pach zatuchlé moči není to, co by chtěl zrovna v tu chvíli vdechovat.

Mezitím, když Mace viděl, k čemu se Larson chystá, vylezl z obrněného vozu a zamířil na východ přes základnu směrem k ubikacím, kde zbytek naší čety stále spal zdravým spánkem na kavalcích.

Když si šel Larson vyřešit svůj problém a zíral na scénérii před sebou, bylo 5.50 ráno a právě začínalo svítat. První sluneční paprsky zbarvily hliněné zdi Urmulu do zlatorůžova a jeho pohled upoutala nejvyšší stavba ve vesnici, což byla mešita.

Na rozdíl od mešit, které zdobily větší a více prosperující města v Afghánistánu, neměla ta v Urmulu ani jemně se zužující věžičku, ani cibulovitou kupoli. Byla to čtvercová věž, hrubá a skromná, která odrážela nejen drsnost a přísnost, ale i skromnost tohoto nemožně vzdáleného a odříznutého koutu Afghánistánu.

Nedaleko od sebe viděl Larson řeku, jak se zpěněná a průzračná valí pod jednoobloukovým betonovým mostkem vedoucím na malý ostrůvek, sloužící jako přístávací zóna pro obří vrtulníky Chinook ve tvaru kovadliny, které byly životně důležitým spojením Keatingu s okolním světem. Přpravovaly cokoliv od nafty přes municí až k bednám s limonádami Dr. Pepper a plastovými lahvemi s pitnou vodou.

Na vzdálenější straně řeky skrývala hustá vrstva vegetace opice, ptáky a jiná divoká stvoření, která obývala stěny nemožně úzkého údolí, do něhož byl Keating zasazen. Larson viděl, jak se nad vším tím tyčí hory, které v tomto místě dominovaly a určovaly naše životy.

Jejich štíty vystupovaly přímo z říčního údolí, hladké a strmé. V dálce, vysoko nad těmi štíty, viděl sněhem pokryté vrcholy, které se nyní třpytily oranžovým odstínem svítání na pozadí nebe, jež získalo sytou a neproniknutelnou kobaltovou barvu. V jiném čase a na jiném místě by byl výhled, jenž se prostíral před Larsonem, prostě skvělý. Ale zde se nesmíte nechat takovými věcmi zlákat k zapomenutí, že jsme ve válce a muži, proti nimž jsme sem přišli bojovat, vojáci, kteří z hloubky duše toužili co nejméně z nás zabít, jsou skryti v té kráse.

* * *

Když teď na ten okamžik vzpomínám, pokusil jsem se představit si tu scénérii z pohledu tří stovek tálibánských bojovníků, kteří se během noci přesunuli do pozic, donutili civilisty v celé oblasti opustit své domovy a připravili si v domech a na svazích kopců palebná postavení mířící do všech světových stran. Teď odpočítávali poslední vteřiny do zahájení koordinovaného útoku na nás palbou RPG, minometů, kulometů, bezzákluzových děl a ručních zbraní ze všech směrů.

Počtem bojovníků, které tam shromáždili, měli proti nám přesilu v poměru šest k jednomu, a útok, který se chystali podniknout, bude hodnocen jako největší, nejurputnější a nejsostifikovanější útok v této části Afghánistánu, které americké nejvyšší velení říkalo Východní sektor.

I když to všechno může znít impozantně, možná je na tom ještě pozoruhodnější významnost naší kolektivní ignorance tohoto okamžiku.

Brad Larson neměl vůbec tušení, že zatímco tam stál s vystrčeným pindourem a mimoděk registroval cákání moči do hlíny těsně před špičkami svých bot, mělo jeho hlavu v nitkovém kříži zaměřovače nejméně deset odstřelovačů, všichni vyzbrojení ruskou puškou Dragunov a s úmyslem prohnat mu hlavu kulkou ráže 7,62 mm.

Zach Koppes ani náznakem netušil, že nebude žádná donáška teplé snídaně, že svůj časopis nikdy neotevře a že během pár vteřin zůstane odříznut uvnitř svého humvee. Bude se bránit desítkám povstalců, za-

tímco tři desítky afghánských vojáků, kteří měli být našimi spojenci a partnery, opustí své pozice a uprchnou a způsobí tím naprostý kolaps východního obranného perimetru Keatingu.

Josh Hardt neměl nejmenší tušení, že tito povstalci během hodiny proniknou za drátěné zábrany, zmocní se našeho skladu munice, zapálí většinu ze čtyř budov a nakonec na něj namíří RPG s úmyslem vystřelit mu mozek z hlavy.

Pokud jde o mne, když ubíhaly ty poslední vteřiny předtím, než Tálibánci rozpoutali peklo, ležel jsem natažený v posteli a tvrdě spal. Vůbec jsem tak nevnímal možnost, že během třiceti minut budou všichni uprostřed obležené základny stále žijící ustupovat na místo, je- muž se bude později říkat „Alamo“ a připravovat se k poslednímu odporu v jediných dvou budovách, které ještě nebyly v plamenech, zatímco deset našich kamarádů zůstane vězet mimo bojovou linii.

To mě přivádí zpět k našemu krátkému mottu, které nás tak posilovalo.

Lepší už to nebude.

Na Keatingu bylo to ráno padesát Američanů včetně mužů, kteří byli součástí Červené čety. Částečně díky těmto slovům jsme nejen pochopili, ale s naprostou smířeností také přijali danou situaci - jak jsou naše linie neudržitelné, jak nemožné bude efektivně bránit náš perimetr, a jak daleko jsme od nejbližší pomoci. Ve skutečnosti neměl nikdo z nás ani matnou představu o tom, jaké čiré běsnění se nám chystá dopadnout na hlavy.

To, co následuje, není příběh jednoho muže, nýbrž celé čety. Je to příběh, na kterém stále lpí hrůza a prach. Jde o ságu, jejíž postavy jsou svým způsobem malé i velké, jsou méně hrdinské, než by si člověk mohl přát, a zároveň více lidské, než mohou napovídat návrhy na významování, které po této bitvě následovaly.

Muži z Červené čety nebyli žádná parta zpěváků ve sboru. Nebyli jsme ani superhrdinové s železnou vůlí a ocelovým pohledem, kteří se objevovali v tolika vyprávěních, jež se objevila v posledním desetiletí války. Nebyli jsme eskadrou tvrdáků ze speciálních jednotek, kteří se proháněli na koňských hřbetech po pláních severního Afghánistánu, aby dobyli město Mazáre-e Šaríf v týdnech po 11. září (viz kniha *Horse Soldiers*, česky *Bitva o pevnost Qala-e Džangi* - Omnibooks